

[BĘSZ *sb m*

N sg bęsz.

Sł stp brak, Cn s.v. bękart: bęś, Linde XVII w.: bęś.

Dem. od „bękart”, dziecko nieprawego łoża: Manser est de scorto natus, qui etiam mardo dicitur.

Bęsz. *Cervus* 19.

Synonimy cf BĘKART.

Cf **BĘKART**

MK